

Militare să administreze terenul, urmând ca ulterior, prin alte schimburi să se atingă suprafața de 100 ha și, în același timp să dispară forma de literă L. În același sens este și depoziția gl Ghitaș, locțiitor al Șefului SMG.

Că realizarea unui Punct de comandă pentru trupele de uscat nu era o chestiune minoră o clarifică gl Chelaru, Șeful SMG în anul 2000, în depoziția din fața instanței de fond, care arată că „construcția unui punct de comandă pentru o categorie de forțe armate este o chestiune strategică națională, depășind chestiunea strict militară, intrând în sfera deciziei politico-militare – și se hotărăște la nivelul CSAT; ca atare, nu poate fi catalogată ca o chestiune minoră, lipsită de relevanță” (subl.ns.VB). Și mai adaugă fostul Șef al SMG: „prima condiție a unei reușite militare o reprezintă o conducere sănătoasă, conducere care nu poate fi realizată decât din aceste puncte de comandă și precizez faptul că construirea lor a fost o prioritate pentru conducătorii acestei țări începând de la regele Carol I” (subl.ns.VB). Aceasta este semnificația reală a construirii unui PC de armată.

Interesantă este și declaratia gl Ghitaș, adjunct al Șefului SMG și autor al Raportului din 21 mai 1999. La audierea din 16 februarie 2012, în fața Înaltei Curți, acesta declară că Raportul din 21 mai 1999 era un răspuns la solicitările Direcției construcții și infrastructuri militare care cerea un punct de vedere referitor la dimensiunea terenului necesar și la ceea ce urma să se întâmple cu terenul obținut în urma contractului de schimb (pag.6); că „la acel moment suprafața de teren ... nu era suficientă pentru realizarea punctului de comandă, că în ipoteza în care se continua cu acest proiect exista posibilitatea achiziționării de noi suprafețe de teren care ar fi condus la suprafața și forma necesare realizării punctului de comandă” (pag.7); iar prin afirmația că terenul achiziționat nu interesează SMG din alte puncte de vedere, „ca de altfel prin tot raportul, neînțelegându-se în nici un caz faptul că Statul Major General renunță la construirea obiectivului de la Ștefănești. Ceea ce am dorit să arătăm a fost faptul că pentru moment terenul nu interesează întrucât nu aveam fonduri și aveam alte priorități. Ca urmare s-a propus ca terenul achiziționat să rămână în administrarea Direcției construcții și infrastructuri militare” (pag.7, subl.ns.VB). Mai mult, arată gl Ghitaș, Scrisoarea către Direcția construcții și infrastructuri militare este „dovada că Statul Major General nu a renunțat la acest obiectiv, ci dimpotrivă a decis ca terenul să fie păstrat.” (pag.8 – 9, subl.ns.) De altfel, considera gl Ghitaș, nici Șeful SMG „nu a înțeles să stopeze realizarea obiectivului de la Ștefănești de vreme ce a fost de acord cu propunerea mea ca terenul să rămână la dispoziția Direcției construcții și infrastructuri militare” (pag.11, subl.ns.VB).

Că lucrurile stăteau în acest mod rezultă și din depoziția generalului Chelaru – care i-a succedat gl Degeratu la conducerea SMG – și care, deși a scos din program realizarea punctelor de comandă preconizate, precizează că nu a făcut-o din rațiuni militare, ci din

rațiuni exclusiv financiare, adică din lipsă de fonduri: „Accentuez faptul că era vorba doar despre o scoatere temporară, datorită lipsei posibilităților de finanțare și nicidecum din rațiuni strategice” (pag.2) sau, mai jos, pe aceeași pagină: „Înțeleg să accentuez încă o dată faptul că în anul 2000 s-a renunțat doar temporar la proiectul de construcție a noilor puncte de comandă strategice datorită lipsei finanțării, nerenunțându-se la proiectul de program” . De aceea, așa cum s-a arătat, în Programul de pregătire a teritoriului pentru apărare pentru anii 2001 – 2004 figurează Punctul de comandă pentru trupele de uscat (dar cu o localizare ce urma să o decidă SMG, întrucât publicitatea făcută locației Ștefănești a dus la dispariția secretului ce însoțește astfel de locații și a făcut inutilizabilă zona Ștefănești). Este „opera” celor care, periodic, „scăpau” informații în presă privind PC Ștefănești.

Din cele de mai sus, rezultă că SMG nu a considerat schimbul de terenuri inoportun și nici inadecvat interesului Armatei – ci dimpotrivă - și, ca urmare, nu aveau motive pentru a-l fi stopat și, subliniez, nu l-a stopat. Inoportun îl consideră doar Parchetul, și aceasta acum, numai că legea nu a considerat necesar să consulte și „specialistul” de la Parchet la punerea în aplicare a celor decise – și obligatorii – de către CSAT în ianuarie 1997 cu privire la P.C. Ștefănești. Pentru alte amănunte privind poziția SMG în legătură cu realizarea PC Ștefănești și depozitiile martorilor audiați de Înalta Curte, a se vedea Notele scrise, pag.26 – 35.

Concluzie: SMG a considerat schimbul de terenuri din iunie 1999 util, l-a susținut și și-a manifestat interesul pentru a fi extins până la 100 ha. În mai 1999 (cu două săptămâni înaintea încheierii contractului de schimb) SMG nu s-a opus schimbului de terenuri, ci a cerut Direcției Construcții și Domenii Militare să-l ia în administrare până la o altă destinație. Iar obiecția privind forma în L a terenului ce urma să fie primit la schimb era, după cum a precizat Locțiitorul Șefului SMG, gl Ghitaș, era remediabilă prin schimburi ulterioare, ce urmau a fi făcute întrucât SMG nu renunțase la proiect (PC la Ștefănești), cu toate dificultățile financiare, și de aceea „a decis ca terenul să fie păstrat” și să rămână la dispoziția Direcției Construcții și Domenii Militare.

8. Nu a existat intenție infracțională

Bineînțeles, Parchetul nu putea să nu reia gogorița cu intenția infracțională – care ar rezulta din aspectele pe care o să le discutăm mai jos – a lui G. Becali, D. Cioflină și V. Babiuc, „respectiv faptul că s-a intenționat obținerea avizelor din partea direcțiilor de specialitate și semnătura persoanelor responsabile pentru efectuarea schimbului, prin dezinformare”.

8.1. Intenția infracțională a celor trei ar rezulta din cele arătate la pg.57 – 58 din motivele la Recurs și privesc: faptul că Becali nu era proprietar al terenurilor date atât la primul cât și la al doilea schimb; în plus, la cel de-al doilea schimb lotul predat nu era compact (ci din trei bucăți și doar unul lipit de terenul MApN din zonă); faptul că instanța nu ar explica de ce demersurile pentru legalizarea semnăturilor pe procesul verbal din 11 decembrie 1996, autentificarea contractelor de schimb și întabularea dreptului de proprietate sunt solicitate de G. Becali și nu de reprezentanții ai MApN; că documentele care au stat la baza contractelor de schimb au fost prezentate la notariat de către G. Becali, reprezentanții MApN prezentând doar împuternicirea.

Este de remarcat că Parchetul se oprește la măruntișuri, cărora le dă semnificatii înalte, dar uită că Statul nu era proprietar al terenului dat la schimb de MApN, ci un simplu detentor precar, și că terenul nu făcea parte din domeniul public al statului, și nu observă că respectivul reproșuri nu privesc fapte sau acte ale ministrului, ci ale unor functionari din MApN. De minimis non curat praetor. Toate acestea sunt chestiuni care nu intrau în preocupările ministrului și de care nu m-am ocupat. Nu mi-au fost aduse nici la cunoștință, astfel că n-am avut cum să le influențez mersul. Sunt chestiuni care priveau și de care răspundeau alte persoane, la nivele administrative scăzute, și nu au a fi imputate ministrului dacă, eventual, nu au avut un curs normal. Oricum, nu au nici o legătură cu presupusa – de către Parchet – intenție infracțională a ministrului. Dar să le luăm pe rând:

- problema dreptului de proprietate a lui G. Becali asupra terenului schimbat este o falsă problemă câtă vreme la momentul încheierii contractului Becali era proprietarul terenului dat la schimb. Or, cel puțin pentru schimbul care mă privește, cel din 4 iunie 1999, așa cum rezultă din contractul legalizat de notarul public, Becali era proprietar. Oricum, chiar dacă s-ar pune problema cunoscută sub denumirea „vanzării lucrului altuia” – nu știu dacă se pune pentru Becali, **se pune certamente pentru Statul Român** – ea este rezolvată pozitiv atât de Codul civil vechi, cât și de cel actual. A se vedea **Supra, pct.5**. Oricum, reproșurile în această privință – dacă ar fi întemeiate - nu mă privesc pe mine, ci pe cei care au negociat contractul, au participat la încheierea lui și mi-au propus să fiu de acord să fie încheiat;

- că terenul primit de la G. Becali era compus din trei bucăți și numai una lipită de terenul Cazărmii 916 București – Ștefănești nu mi-a fost adus la cunoștință și am auzit despre așa ceva – dar ca o chestiune controversată - în cadrul anchetei. Nu este însă o chestiune care are legătură cu activitatea ministrului, ci cu cei care au identificat terenul și au negociat, știind pentru ce este necesar, dacă el corespunde destinației și de ce au propus schimb. Nu trebuie uitat, însă, că **pentru realizarea**

Punctului de Comandă erau necesare 100 ha teren compact, așa cum arată Statul Major General prin Raportul din 30.03.1999, că la data efectuării schimbului acest teren era insuficient și în formă de L, dar că, așa cum au subliniat, în depozițiile lor, gl Ghitaș (locțiitor al Șefului SMG) și col Crețu, Șef Birou pregătire a teritoriului pentru apărare, defectele terenului din acel moment ar fi putut dispărea prin efectuarea de noi schimburi și completarea până la suprafața de 100 ha. Nu se vede însă de ce realizarea parțială a nevoilor armatei (prin schimbul de cca 21 ha), chiar dacă ar fi compus din trei loturi, se poate reproșa ministrului (care nu s-a ocupat – și nici nu trebuia să se ocupe - nici de identificarea terenului, nici de negocierea condițiilor schimbului, nici de valoarea lui, nici de localizarea lui, nici de efectuarea expertizei etc.), chestiuni care oricum nu au caracter penal – chiar pentru cei care s-au ocupat – și nu li se pot reproșa câtă vreme au fost împiedicați să realizeze suprafața de 100 ha dorită de SMG, care era necesară pentru un PC tip armată,

- nu știu cine s-a ocupat de legalizarea semnăturilor pe procesul verbal din 11 decembrie 1996 (nici nu eram ministru al apărării la acea dată) și nici cine s-a ocupat de autentificarea contractelor de schimb, de întabularea dreptului de proprietate – ministrul în orice caz nu s-a ocupat, pentru că nu era atribuția sa după cum nu s-a ocupat nici de organizarea acestor activități - și nu știu nici dacă s-a ocupat G. Becali. De aceea există aparatul birocratic din minister, ca fiecare să se ocupe, sub coordonarea vreunui director, șef de serviciu, de birou etc. de multitudinea problemelor zilnice pe care le are de rezolvat ministerul și structurile din subordine. Nu eu am desemnat persoana (persoanele) care trebuia să rezolve respectivele probleme, nu am stabilit criteriile lor de desemnare, nu eu le-am instruit, nu mi s-a raportat dacă și-a îndeplinit, bine sau rău ori deloc misiunile primite. Era treaba șefilor de direcții care au coordonat aceste chestiuni. Oricum, nu sunt fapte care să aibă un caracter penal, dacă sunt adevărate, ci cel mult disciplinar și asta pentru cei care s-au ocupat de ele (iar acesta nu a fost ministrul).

- nu știu, de asemenea, dacă documentele care au stat la baza schimbului au fost prezentate la notariat de G. Becali, reprezentanții MApN prezentând doar împuternicirea de a semna, așa cum afirmă Parchetul. Nu pare verosimilă afirmația, întrucât documentele ce priveau terenul dat la schimb de MApN nu aveau cum să fie la Becali, fiecare dintre coschimbași având documentația pentru terenul pe care îl preda (exceptând cazul în care aceste documente au fost reciproc transmise cu ocazia punerii în posesie). Oricum, nici aceasta nu era o problemă ce-i revenea ministrului, ci celor care efectiv s-au ocupat de ea și au

supravegheat-o. De altfel, nici această chestiune nu are decât o conotație disciplinară.

Mai mult, ne spune Parchetul că cele de mai sus denotă intenție infracțională, „respectiv faptul că s-a intenționat obținerea avizelor din partea direcțiilor de specialitate și semnătura persoanelor pentru efectuarea schimbului, prin dezinformare”. Altfel spus, faptul că Becali nu era proprietar al terenului dat la schimb, că a predat în 1999 nu un teren compact, ci unul format din trei bucăți, că demersurile pentru legalizarea semnăturilor, autentificarea contractelor și întabularea drepturilor de proprietate au fost efectuate de G. Becali (nu de reprezentanții MAPN) ori că documentația ce a stat la baza contractelor de schimb a fost prezentată la notariat de G. Becali denotă intenția infracțională a lui V. Babiuc, respectiv că s-a intenționat obținerea avizelor din partea direcțiilor de specialitate pentru efectuarea schimbului prin dezinformare.

Din nou Parchetul confundă ficțiunea cu realitatea. Cum Dumnezeu, faptul că Becali nu ar fi fost proprietar al terenului dat la schimb sau că a predat în 1999, în locul unui teren compact, trei loturi, că demersurile pentru legalizarea semnăturilor, autentificarea contractelor și întabularea drepturilor de proprietate și, tot astfel, predarea documentației ce a stat la baza contractelor ar fi fost efectuate / solicitate / predate de G. Becali, nu de reprezentanții MAPN ar putea denota intenția infracțională a lui V. Babiuc? Care-i logica acestei fraze? Care-i premiza sau care sunt premisele care să justifice concluzia privind intenția infracțională a lui V. Babiuc (și eventual a celorlalți doi) din fapte săvârșite de alții? Pentru că, reamintesc, toate aceste fapte nu au fost săvârșite de ministru, ci de funcționari din minister (dacă e adevărat), pe care ministrul nu i-a cunoscut și nu-i cunoaște nici astăzi, care au fost desemnați și instruiți de vreun șef de-al lor (nu de ministru) și față de care trebuiau să răspundă de modul în care și-au îndeplinit misiunea.

De unde să denote toate aceste fapte vreo intenție infracțională a mea, când nu au fost săvârșite de mine, ci de alte persoane (fără știrea mea și fără vreun amestec din partea mea în organizarea și realizarea acestor activități)?

8.2. Cât despre obținerea vizelor de la direcțiile de specialitate prin dezinformare, nu se arată pe ce se bazează afirmația. Altfel spus, este o afirmație lipsită de orice suport probator, adică, nefondată. Nu știu cum aș fi putut eu să dezinformez pe cineva, câtă vreme eu nu am avut nici un contact și nicio discuție cu vreo persoană sau direcție din minister și nici cu SMG, exceptând întâlniri cu dl gl Stănășilă, care prin rapoartele periodice pe care le-a întocmit și mi le-a înaintat am fost informat despre evoluția lucrurilor și pe care am pus rezoluțiile ce se văd și astăzi. Fiecare structură din minister a lucrat în ritmul și în modul în care a crezut de cuviință, s-a informat și a decis cum a

crezut de cuviință și în final, în aprilie 1999, mi-au făcut propunerea asupra căreia am decis cum se știe. De altfel, eu în general, ca ministru civil, pentru toate problemele pe care trebuia să le rezolv aveam nevoie de informații și de puncte de vedere ale specialiștilor militari din minister și am decis pe baza lor (nu invers). Așa am făcut și în aprilie 1999, pentru schimbul de terenuri.

Concluzie: Intenția infracțională acuzată nu rezultă din vreo probă. E rezultatul fabulației Parchetului, fără nici un element probator. Faptele pe care le evocă Parchetul – arătate și discutate mai sus – au fost săvârșite (dacă sunt reale), nu de ministru, ci de funcționarii din minister, pe care nu ministrul i-a selectat sau instruit pentru respectivele măsuri, ci șefii lor ierarhici.

9. Nu a existat „Înțelegere diabolică”

Pe lângă intenția infracțională, Parchetul reia și problema „existentelor” unei înțelegeri cu scopuri ticăloase între G. Becali, D. Cioflină și V. Babiuc.

Desigur, un anchetator trebuie să urmărească toate pistele care i se par verosimile pentru a afla adevărul. Numai că această pistă nu se sustine prin ceva. Și pentru că trebuia să dovedească, dar nu are cu ce, este afirmată „fără dubii”. Prin motivele de recurs Parchetul face o distincție între intenția infracțională, motivată cum am arătat mai sus (supra, nr.8, nr.8.1. și 8.2.) și înțelegerea infracțională, cu privire la care, de asemenea nu are vreo probă, dar o afirmă (hârtia suportă orice).

Am mai spus, eu nu am știut de existența lui Becali și cine este el până în septembrie 1998, în urma discuției cu gl Stănășilă. Eu nu am avut nicio întâlnire cu G. Becali și nu am schimbat nicio opinie cu Domnia sa asupra vreunui subiect (deci nici asupra terenurilor pe care le posedă sau a unui eventual schimb cu MApN).

Cu gl Cioflină am încetat colaborarea în Minister în ianuarie 1997, când a trecut la conducerea Academiei Militare Carol I, dar cât a fost Șeful SMG nu am avut nicio discuție despre terenurile din comuna Ștefănești și nici despre eventualele schimburi cu MApN. Și nici după aceea.

Primarul Rababoc, de asemenea nu am știut că exista până la această anchetă. Nu m-am întâlnit vreodată cu domnia sa și nu am avut vreo discuție.

Cum s-a ajuns la o înțelegere între oameni care nu se cunosc și nu s-au întâlnit vreodată ar trebui Rechizitoriul să arate, și să dovedească. Altfel, e o afirmație fără acoperire, fabulație aruncată pentru impresie, dar care nu poate avea consecințe juridice. În general cred că și Parchetul știe că acuzatiile se dovedesc, nu se afirmă pur și simplu. Ipotezele de lucru se construiesc, se examinează și dacă se confirmă mergi pe ele, dacă nu – le abandonezi, nu le afirmi ca și cum ar fi probate. Pentru că nimeni nu poate proba vreo întâlnire a mea cu G. Becali (exceptând-o pe cea de la Stadionul Steaua, o dată, despre

care dl Becali își amintește, eu nu , dar e posibil să fie adevărat). Singura întâlnire care a avut loc până în prezent, când am schimbat și câteva cuvinte, cu martori, este la Înalta Curte, la a doua audiere a dlui Becali (februarie 2012).

Cu atât mai puțin nu se poate proba o întâlnire a mea cu dl G. Becali și D. Cioflină împreună, eventual și cu A. Rababoc. Atunci de unde înțelegerea între noi?

Recurgerea Parchetului la argumentul „modului în care s-au desfășurat schimburile” nu spune nimic câtă vreme nu se explică ce înseamnă „modul” în care s-a desfășurat schimbul. Iar „argumentele” completatoare de la pag. 233 din Rechizitoriu nu au nicio concludență, deoarece:

- PC Ștefănești a fost inclus în Programul de Pregătire Operativă a Teritoriului de cei care aveau abilitatea legală să o facă, adică Statul Major General, structură cu competență exclusivă în materie, conform art. 30 din Legea nr. 73/1995. Procedura pentru efectuarea și selectarea propunerilor ce se includeau în Program este cea arătată de Șeful Statului major în Adresa nr.L/1944 din 3 martie 2005, de Locțiitorul Șefului SMG gl. Ghitaș în depoziția în fața Parchetului din 17 martie 2005. Nu o mai repet, amintesc doar că era o lucrare colectivă, a unui grup de specialiști din Direcția Operații din SMG. A se vedea și Răspunsul la Rechizitoriu V, lit.e și XVI, pct.3. și depozițiile col. Crețu și a gl Mincu, gl Stănășilă, gl Degeratu, gl Ghitaș, gl Chelaru, gl Fl. Popa etc. în fața Înaltei Curți. Nu am avut nici o legătură – nimeni nu a afirmat-o, în afară de Parchet, **dar fără probe** – cu localizarea PC la Ștefănești sau cu includerea lui în Program;
- La rândul său CSAT, singurul organ competent să aprobe un astfel de program, l-a aprobat la 17 ianuarie 1997. Că eu am fost de acord să fie trimis Programul la CSAT nu semnifică aprobarea mea asupra proiectului – pentru că nu aveam vreo competență de a da astfel de aprobări – ci doar un acord fără valoare juridică pentru trimitere la CSAT;
- **Justificări pentru necesitatea acestui program au dat inițiatorii săi legali (SMG și OCSPS), dovadă că CSAT a aprobat Programul, inclusiv Obiectivul Ștefănești, prin Hotărârea nr. 9/ 17 ianuarie 1997;**
- de altfel, acest obiectiv (Punctul de Comandă Ștefănești) a mai fost aprobat o dată de CSAT, în 1991, dar nu a fost realizat din lipsă de fonduri (Adresa nr.A0791/24 martie 1997 a Direcției de Construcții și Domenii Militare și depozițiile martorilor col Crețu, gl Stănășilă, gl Popa, gl Mincu ș.a). Or, în 1991, când a fost propus și a fost aprobat de CSAT, eu nu eram ministru al apărării. Martorii audiați (gl Mincu, col Crețu, gl Ghitaș, gl Chelaru etc.) au arătat

însă că preocupări pentru un PC la Ștefănești, concretizate în fapt, cel puțin parțial, au existat de mult, mergând până pe la anul 1952;

- Mai mult, acest obiectiv – Punct de comandă pentru trupele de uscat – a figurat și în Programul de pregătire a teritoriului pentru apărare pentru ciclul următor (2001 – 2004), așa cum a comunicat Administrația de Stat pentru probleme speciale Înaltei Curți (Adresa nr.657/0/GA/ din 30 ianuarie 2012) ceea ce arată că era un obiectiv necesar, a cărui realizare a rămas în atenția Armatei Române în continuare, după anii 2000.
- depunerea ofertei direct la Cabinetul Ministrului nu înseamnă absolut nimic. Și alții care au ajuns la Cabinet – adică la Șeful de Cabinet, nu la Ministru (eu am primit lucrarea a doua zi după ce a fost depusă la Cabinet, după cum rezultă din ștampila de înregistrare), – au făcut același lucru, dar rezolvarea problemei care-i preocupa nu a depins de depunerea înscrisului respectiv la Cabinet. Se putea depune la registratură, iar circuitul – adică începând cu gl. Stănășilă – ar fi fost același, iar finalitatea de asemenea;
- modalitatea de obtinere a avizelor a fost cea normală, adică au fost consultați toți cei interesați din Minister – Direcția de Construcții și Domenii Militare, Statul Major al Aviației (care avea în administrare Ferma Roșia), SMG, Direcția Legislație și Contencios, Secretarul General al Ministerului etc., care și-au dat avizele după cum au crezut de cuviință – precum și Ministerul Agriculturii, Ministerul Justiției și Biroul Local de Expertize. **Fiecare și-a dat avizul pe care l-a crezut potrivit.** Ministrul Justiției, de exemplu, nemulțumit de răspunsul Secretarului de Stat, a corectat punctul de vedere al acestuia din prima scrisoare, nuanțând răspunsul, arătând temeiurile legale și competențele MApN în privința stabilirii domeniului public. Mai mult, la audierile din fața Înaltei Instanțe atât ministrul justiției, prof. V. Stoica, cât și Secretarul de Stat, prof. FI. Baias și-au explicat și completat răspunsurile scrise, arătând, de exemplu, că dacă terenul dat la schimb de MApN fusese obținut de Statul Român prin rechiziție, rechiziția nu transferă proprietatea asupra statului, ci numai folosința temporară și că atâta vreme cât statul nu a devenit proprietar a terenului dat la schimb, respectivul teren nu putea face parte din domeniul public al statului. SMG a avut posibilitatea până în ultimele zile anterioare încheierii contractului de a se opune schimbului (a se vedea Raportul Locțiitorului Șefului SMG din 21 mai 1999, aprobat de Șeful SMG) dar nu a făcut-o, adică nu s-a opus schimbului, ci a decis doar că, pentru moment, terenul provenit de la G. Becali să fie dat în administrarea Direcției Construcții Militare (și aceasta din cauza lipsei de fonduri, după cum a precizat și gl. Ghitaș, și gl. Chelaru și col. Crețu în fața Înaltei Curți);

Nu se vede cum cele de mai sus ar putea înseamnă existența unei înțelegeri prealabile între V. Babiuc, D. Cioflină și G. Becali. De altfel, cred că nici autorul Rechizitoriului nu ar putea să explice o astfel de afirmație, dacă i s-ar cere, inclusiv să o dovedească, și pe care a evitat să o explice în Rechizitoriu sau în Recurs. Sau, poate cuvântul „înțelegere” are la Parchet alt sens decât cel din Dicționarul Limbii Române. Mai mult, dacă se are în vedere numărul persoanelor care au colaborat la identificarea, localizarea, aprobarea, realizarea (atât cât s-a încercat) a PC Ștefănești, la care mai adăugăm și pe cei care au avizat schimbul de terenuri (adică persoane din SMG, Direcții din MAPN, Biroul local de expertize, cu consultarea Ministerului Justiției, și a Ministerului Agriculturii), sau cei care au propus ori aprobat PC Ștefănești, obiectiv a cărui realizare făcea obligatoriu schimbul de terenuri, adică SMG și CSAT (în întregul său), Ministerul Finanțelor și Guvernul României în întregul său, care a ratificat schimbul de terenuri și apoi a înstrăinat terenul primit de la G. Becali ajungem la o cifră impresionantă de persoane și structuri statale, pentru care ai nevoie de o imaginație bogată (și deformată) pentru a putea crede că toate – persoane și structuri - au putut fi manipulate de cei trei – patru pe care Parchetul îi așează – fără nici o dovadă, chiar împotriva dovezilor de la dosar – la conceperea și realizarea, fără vreun motiv onest, evident, a schimbului de terenuri.

Modul în care s-a desfășurat schimbul, inclusiv pregătirea lui în cadrul MAPN nu a însemnat și nu poate să însemne, deci, înțelegere pentru săvârșirea unei infracțiuni, ci punerea în practică a obligației legale de a executa Hotărârea CSAT nr.9/1997. Cât privește faptul că afirmația Parchetului este făcută „fără dubii” nu exprimă decât neputința de a dovedi ceea ce afirmă, pentru că, într-adevăr, nu există vreo dovadă.

Concluzie: „Înțelegerea diabolică” evocată de Parchet nu a existat niciodată; Schimbul de terenuri nu a fost „gândit” de niște minți ticăloase, ci a fost impus de opțiunea SMG pentru localizarea PC la Ștefănești și aprobată de CSAT. Aprobarea CSAT (Hotărârea nr.9/1997) obliga MAPN, potrivit legii să execute respectivul Punct de Comandă. Iar dacă ținem seama de modul în care se includ obiectivele în Programul pentru pregătirea teritoriului pentru apărare, a persoanelor și a structurilor implicate în solicitarea, propunerea și aprobarea acestor obiective (a se vedea, de ex. Adresa SMG nr.L/1944/3 martie 2005) – care numai pe baza aprobării CSAT devin obligatorii pentru MAPN – numai o fantezie prea înfierbântată poate crede că a existat o conjurație ticăloasă care a putut manipula SMG, MAPN, Oficiul Central de Stat pentru Probleme Speciale, CSAT-ul în întregul său, inclusiv Guvernul României care a ratificat schimbul de terenuri. Se înțelege cu ușurință că această conjurație – neprobată de cea mai simplă probă – nu numai că nu e dovedită, dar este imposibilă.

10. Schimbul de terenuri din 4 iunie 1999 nu are legătură cu contractul de vânzare-cumpărare dintre G. Becali și Ioana Babiuc, ci s-a făcut din rațiuni exclusiv militare.

10.1. Înainte însă de a arăta rațiunile militare ale acestui schimb, semnalez câteva chestiuni prealabile:

- contractul de vânzare-cumpărare dintre G. Becali și Ioana Babiuc a intervenit în iulie 1998, iar contractul de schimb de terenuri dintre MAPN și G. Becali s-a produs după cca un an, respectiv în iunie 1999;
- eu nu am aflat de existența lui G. Becali decât în septembrie 1998, când am avut prima discuție cu gl Stănășilă despre un posibil schimb de terenuri între MAPN și G. Becali;
- eu am avut prima discuție cu G. Becali în februarie 2012, la a doua audiere a acestuia la instanța de fond a procesului. Până în februarie 2012 nu am schimbat nicio vorbă cu G. Becali;
- eu am aflat că Ioana Babiuc a cumpărat 700 m² de teren de la G. Becali prin 2005 – 2006 (în timpul anchetei). La vârsta pe care o avea (cca 40 de ani), familie distinctă și separată de mine de pe la 5 – 6 ani, când am divorțat de mama ei (la care a rămas pentru creștere și educare) e normal. Nu avea de ce să-mi spună că vrea să-și cumpere un teren, după cum nu mi-a cerut să o ajut să și-l cumpere;
- în MAPN nu se știa că fiica mea a cumpărat un teren de la G. Becali în 1998. Dacă s-ar fi știut, cu siguranță gl Stănășilă mi-ar fi atras atenția;
- pretul practicat de G. Becali față de Ioana Babiuc a fost practicat de acesta și față de alte persoane tinere (a se vedea cele 6 (șase) contracte depuse de G. Becali la dosar, în timpul anchetei și care contin același pret sau preturi apropiate. De altfel, pretul pe care îl invocă Parchetul este pret de circulație a terenurilor, deci un pret inexistent la data vânzării. Pentru că în anul 1998 (ca și mai înainte, dar ca și în 1999 sau după) nu exista o piață a terenurilor, acestea nu se înstrăinau la prețuri de circulație, ci la prețuri convenite de părți sau evaluate după indicatorii stabiliți prin HG nr.834/1991, așa cum au arătat toți cei 4 (patru) experți consultați de Parchet. Altfel spus, pretul invocat de Parchet este un pret care nu exista în realitate;
- dacă s-ar fi urmărit vreo obnubilare a realizării schimbului de terenuri, o grăbire a acestuia ori o diminuare a atenției pe care o putea atrage, schimbul s-ar fi putut realiza într-o lună – o lună jumătate, pentru că era o operațiune cerută de Statul Major General și aprobată de CSAT (aprobarea

CSAT făcea obligatorie pentru minister punerea în aplicare a hotărârii acestui organ), iar calificarea terenului ce urma să-l dea MApN la schimb era la latitudinea MApN, conform art.4 și 5 din Legea nr.18/1991, așa cum și Ministerul Justiției ne-a comunicat. S-ar fi evitat astfel momentul intrării în vigoare a Legii nr.213/1998, lege care sporea exigențele pentru realizarea unui schimb de terenuri. Neavând însă nimic de ascuns și cum nici grăbiți nu eram, s-a procedat la consultarea tuturor care ni s-au părut interesați, s-a făcut și evaluarea terenurilor printr-un expert de pe lista instanțelor judecătorești și când structurile specializate mi-au propus, mi-am dat acordul la schimb.

10.2. Rațiunile militare ale schimbului de terenuri făcut de MApN la 4 iunie 1999. Succint, aceste rațiuni militare sunt următoarele:

- Opțiunea Statului Major General al Armatei Române (SMG) pentru un Punct de Comandă pentru Trupele de Uscat localizat la Ștefănești. Această opțiune s-a concretizat prin includerea acestui Punct de Comandă în Programul de pregătire a teritoriului pentru apărare pentru anii 1997 – 2000, la cererea Statului Major al Trupelor de Uscat, Program întocmit legal de SMG în temeiul art.30 din Legea nr.73/1995;
 - De reținut că opțiunea pentru localizarea acestui Punct de comandă la Ștefănești nu era nouă. Ea mai fusese formulată o dată, în 1991, când Consiliul Suprem de Apărare a Țării (CSAT) l-a și aprobat, dar nu a fost finalizat din lipsă de fonduri;
 - De asemenea este de remarcat și că la Punctul de Comandă Ștefănești s-a lucrat (clandestin față de Tratatul de la Varșovia) încă din 1952, realizându-se însă un Punct de comandă mic, care avea nevoie de dezvoltări și modernizări. A se vedea depozitiile gl Mincu, gl Chelaru, gl Popa, col. Cretu, gl Ghitaș în fata Înaltei Curți (instanța de fond).
- Programul de pregătire a teritoriului pentru apărare, cuprinzând și Punctul de Comandă Ștefănești, a fost aprobat de CSAT la 17 ianuarie 1997 (Hotărârea nr.9/1997), la cererea Statului Major General (SMG) și a Oficiului Central de Stat pentru Probleme Speciale (OCSPS), singurele organe care puteau legal, conf. art.30 din Legea nr.73/1995 cere aprobarea CSAT pentru construirea (modernizarea) acestui Punct de Comandă.
- **Hotărârea nr.9/17 ianuarie 1997 a CSAT de aprobare a construirii unui Punct de comandă la Ștefănești era obligatorie pentru Ministerul Apărării Naționale, în primul rând pentru Ministrul Apărării, conform art.9 din Legea**

nr.39/1990 privind organizarea și funcționarea CSAT. De altfel, această obligație a MApN de a pune în aplicare Hotărârea CSAT rezultă și din dispozițiile art.33 din Legea nr.73/1995, care fac responsabil Ministerul Apărării de „realizarea, exploatarea și întreținerea obiectivelor de pregătire a teritoriului pentru apărare”.

Și, așa cum arată Direcția Operații din Statul Major General, Punctul de comandă Ștefănești fiind „un obiectiv nou, trebuia să se aibă în vedere în primul rând terenul unde urma să fiinteze acesta ...” (Adresa nr.D/4638/30 iunie 2005). Altfel spus, prima „mișcare” după aprobarea obiectivului de către CSAT consta în identificarea și obținerea terenului necesar pentru realizarea obiectivului militar. De unde necesitatea schimbului de terenuri (pentru că MApN nu avea bani pentru cumpărarea de terenuri).

10.3. Dar este de subliniat nu numai că SMG a localizat Punctul de comandă la Ștefănești și a obținut aprobarea CSAT pentru realizarea acestuia, dar SMG a și urmărit modul în care s-a lucrat pentru obținerea terenului, făcând presiuni constante față de Direcția de Construcții și Domenii Militare și colaborând cu această Direcție pentru obținerea terenului necesar. În acest sens semnalăm:

- La 18 martie 1997, cu Adresa nr.SA2/112/1997, SMG a comunicat Direcției Construcții și Domenii Militare obiectivele aprobate de CSAT pentru anii 1997 – 2000, inclusiv PC Ștefănești, cu ordinul de a se lua măsurile ce se impun pentru realizarea lucrărilor;
- La 30 martie 1997, prin Raportul nr.ET683/1999, Primul locțiitor al Șefului Statului Major General, gl T.Costache și locțiitorul Șefului Statului Major General gl Ghitaș, arătând cum este conceput Punctul de Comandă Ștefănești arată și că „suprafața maximă necesară – pentru realizarea unui Punct de Comandă permanent ... poate fi până la 100 ha, suprafață ce va permite și realizarea lucrărilor de mascare” și dispune măsuri în acest sens.
- Mai mult, deși în luna mai 1999 existau deja semne că nu se vor primi banii necesari pentru realizarea PC Ștefănești, iar terenul negociat cu G. Becali nu era fără defecte (ca formă), SMG, prin Raportul nr.ET1140/21 mai 1999 – deci cu 14 zile (patrusprezece zile) înainte de realizarea schimbului - nu se opune schimbului de terenuri ci, cu toate rezervele asupra formei terenului, propune ca terenul „să rămână în administrarea Direcției Construcții și Domenii Militare, până i se va preciza destinația” Deci, prin acest Raport – care, atenție, nu i s-a comunicat ministrului care trebuia să-și dea acordul – SMG nu se opune schimbului, ci dispune ca Direcția Construcții să-l ia în administrare. Iar la întrebarea Instanței de fond, la

audierile efectuate, atât gl Ghitaș, locțiitor al Șefului SMG, cât și col Crețu, Șef serviciu pentru pregătirea teritoriului pentru apărare din Direcția Operații arată, că la acea dată SMG nu renunțase la realizarea respectivului obiectiv militar, că deficiențele (privind forma terenului de cca 20 ha ce urma a fi primit) s-ar fi remediat prin schimburi ulterioare, până la atingerea limitei de 100 ha și până la primirea fondurilor necesare. Iar până atunci, terenul să fie administrat de Direcția Construcții (care era, de altfel, administratorul general al tuturor terenurilor ministerului).

Altfel spus, SMG a urmărit procesul de obținere (parțială) a terenului necesar viitorului PC Ștefănești și a colaborat și impulsionat Direcția Construcții și Domenii Militare, ținând seama și de perspectivele de obținere a fondurilor necesare (chiar dacă pentru schimb de terenuri nu erau necesare fonduri bănești, ci doar pentru lucrările de construcții).

Dar este concludent și răspunsul Statului major general la întrebarea Parchetului privind motivul schimbului de terenuri. Astfel, prin Scrisoarea nr.L/1994 din 3 martie 2005, Statul Major General, sub semnătura Șefului Statului Major General precizează: „Ministerul Apărării naționale a efectuat două schimburi de terenuri în echivalent valoric pentru extinderea perimetrului cazarmii 916 București – Ștefăneștii de Jos în scopul realizării obiectivului militar „Punct de Comandă” inclus în „Programul de Pregătire Operativă a Teritoriului pentru Apărare în perioada 1997 – 2000”, aprobat de Consiliul Suprem de Apărare a Țării cu Hotărârea nr.09 din 17.01.1977” (subl. ns.V.B.).

Prin cele de mai sus, Statul Major General al Armatei Române relevă clar legătura de cauzalitate între schimbul de terenuri din 4 iunie 1999 și Programul de pregătire a teritoriului pentru apărare pentru anii 1997 – 2000, aprobat de CSAT prin Hotărârea nr.9/17 ianuarie 1997, aprobare care face obligatoriu Programul pentru MAPN, care răspundea de punerea în aplicare a hotărârii CSAT, așa cum am arătat mai sus (art.33 din Legea nr.73/1995). Mai mult, nu numai legătura de cauzalitate între schimbul de terenuri și Hotărârea CSAT din 17 ianuarie 1997 o pune în evidență răspunsul SMG susmenționat, dar pune în evidență și oportunitatea schimbului, oportunitate pe care Parchetul o discuta – fără nici un argument – prin Rechizitoriu.

Concluzie: Schimbul de terenuri din 4 iunie 1999 nu are nici o legătură cu cumpărarea unui teren de 700 m.p. de către Ioana Babiuc de la G. Becali, cumpărare despre care nu am știut nici eu, nici personalul din MAPN implicat în realizarea schimbului de terenuri din 4 iunie 1999. Schimbul s-a făcut din rațiuni exclusiv militare – deduse din opțiunea SMG pentru un Punct de comandă situat la Ștefănești, opțiune aprobată de CSAT la 17 ianuarie 1997 și devenită obligatorie pentru Ministerul Apărării Naționale, în primul rând pentru ministru. Obligația de punere în aplicare a

Hotărârii CSAT și de realizare a Punctului de Comandă Ștefănești a determinat, deci, schimbul de terenuri din 4 iunie 1999, adică rațiuni exclusiv militare (și nimic altceva).

11. Schimbul de terenuri din 4 iunie 1999 a fost ratificat de Statul Român.

Problema ratificării schimbului de terenuri a fost ridicată de noi prima oară în 2002, dar și în alte rânduri. În 2008, prin Memoriul – declarație din februarie 2008 (pct.9) am dezvoltat, cu argumente de doctrină și practică judecătorească, cum s-a produs ratificarea. Nici un moment însă Parchetul nu a considerat necesar să examineze problema. A se vedea și Notele Scrise (pag.63 și urm.) Se vede că la Parchet nu s-a aflat că un act juridic produce nu numai efectele pe care le intenționează autorul (autorii) lui, ci și alte efecte pe care legea le dă, cu sau fără voia autorului (autorilor). Altfel spus, un act juridic, fie bilateral, fie unilateral, obligă nu numai la ceea ce este consacrat expres întrânsul, ci „la toate urmările, ce echitatea, obiceiul sau legea dă” acestuia după natura sa. (art.970 C.civ.)

Problema ratificării unui act juridic făcut fără împuternicire sau cu depășirea împuternicirii nu este nouă. Un astfel de act este, de regulă, inopozabil titularului dreptului – care nu a dat împuternicire pentru săvârșirea lui. Nu mai puțin, actul juridic poate deveni opozabil titularului dreptului, îl face pe acesta parte la respectivul act juridic și-l obligă pe acesta întru totul în măsura în care își găsește aplicație teoria mandatului aparent sau dacă titularul dreptului a ratificat respectivul act juridic (art 1546 alin. 2 C.civ.). Ratificarea curată cu efect retroactiv – ratihabitio mandato aequiparatur - actul juridic de viciile inițiale, face actul pe deplin opozabil și îl obligă pe titularul dreptului ca și cum actul ar fi fost valid de la început (de la data încheierii sale).

Ratificarea, ca act juridic unilateral al reprezentatului, este indivizibilă și irevocabilă. Altfel spus, după ce a făcut-o, reprezentatul nu mai poate reveni asupra ratificării, efectele pe care le produce – validarea cu efect retroactiv a actului juridic încheiat fără împuternicire – nemaiputând fi desființate, iar actul juridic ratificat generează efecte între părți, de la data încheierii lui, ca și cum nu ar fi existat nici o neregularitate în privința reprezentării. Ratificarea poate fi expresă sau tacită și poate interveni în orice moment ulterior încheierii actului juridic. În acest sens este doctrina și practica judecătorească română de peste 150 ani. A se vedea Notele Scrise, pct.VIII, cu doctrina și jurisprudența acolo citate.

Atât doctrina juridică, cât și practica judecătorească de peste 150 ani sunt constante în sensul că ratificarea poate rezulta din orice fapte și acte juridice ale titularului dreptului, tacite sau exprese, că actele reprezentantului – în speță al MApN – dobândesc valabilitate definitivă prin însușirea lor ulterioară de către titularul dreptului (în speță Statul român), iar această ratificare are efect retroactiv, din ziua încheierii actului juridic (în speță 4 iunie 1999).

Ratificarea este, deci un act juridic unilateral prin care titularul dreptului înlătură ineficacitatea actului juridic încheiat fără împuternicire și, fiind un act juridic unilateral, nu necesită manifestarea de voință din partea reprezentantului sau a celeilalte părți contractante, ci produce efecte prin simpla manifestare de voință a titularului dreptului. Ratificarea este indivizibilă, când are ca obiect un singur act juridic și, ca orice act juridic unilateral, este irevocabilă. Ea (ratificarea) generează între părți aceleași efecte ca și când nu ar fi existat vreo neregularitate în privința reprezentării la încheierea actului juridic. Ratificarea valorează aprobarea activității „reprezentantului” de către titularul dreptului și renunțarea acestuia de a-i imputa vreo culpă, iar actul juridic încheiat fără împuternicire, prin ratificare este omologat, ratificarea constituind o împuternicire cu efect retroactiv (rehabilitio mandato aequiparatur).

Cu alte cuvinte, față de cele de mai sus, H.G. nr.1045/2000, pe lângă efectul aprobării inventarului bunurilor din domeniul public aflate în administrarea MApN în acel moment, a produs și alte efecte, respectiv a ratificat schimbul de terenuri din 4 iunie 1999, aceasta, pe de o parte, prin includerea în proprietatea statului a terenului primit la schimb de la G. Becali, iar pe de altă parte, prin neincluderea din inventar a terenului din ferma Roșia dat la schimb de MApN. Căci această comportare a Guvernului român înseamnă însușirea, aprobarea de către Guvernul României (adică de către Statul Român) a actului juridic încheiat de MApN la 4 iunie 1999. Mai mult, prin aceeași H.G., în temeiul art.8 din Legea nr.213/1998, terenul primit de la G. Becali a fost inclus în domeniul public al Statului, lucru normal dată fiind destinația preconizată pentru acest teren (construirea unui Punct de Comandă pentru Trupele de uscat). Deci, ceea ce a făcut Statul român prin H.G. nr.1045/2000 înseamnă acceptarea schimbului de terenuri menționat și ratificarea acestuia, ratificare care, așa cum s-a arătat, are efecte retroactive și înlătură orice viciu al actului de schimb.

Problema este importantă cu atât mai mult cu cât, așa cum reține Hotărârea Înaltei Curți, la data schimbului – și ulterior încă vreo doi ani – părțile au tratat terenul dat la schimb de MApN ca fiind al Statului.

Dar Statul român a fost consecvent cu sine însuși și, ca **urmare a ratificării** din 2000, după cca. doi ani a **înstrăinat terenul primit la schimb de la G. Becali**; altfel spus, ca **urmare a ratificării schimbului**, și-a exercitat dreptul de dispoziție, ca un veritabil proprietar, scoțând din domeniul public terenul primit de la G. Becali la schimb și transferându-l Consiliului Local al Comunei Ștefănești, Jud. Ilfov, prin H.G. nr.645/20 iunie 2002 (Dacă nu ar fi existat H.G. nr.1045/2000, această hotărâre din 2002 – nr.645/2002 – ar fi fost, de asemenea, o ratificare a schimbului din partea Statului Român).

Că Statul Român a ratificat schimbul de terenuri rezultă și din Opinia juridică redactată de Prof.univ.dr. Lucian Mihai, Șeful Catedrei de Drept privat de la Facultatea de Drept a Universității București, fost Președinte al Curții Constituționale a României. Cităm din concluziile opiniei Prof.univ.dr. Lucian Mihai:

„Procedând în acest fel (adică neincluzând terenul din ferma Roșia dat la schimb de MApN, însă incluzând în proprietatea Statului și în administrarea MApN terenul primit la schimb de la G. Becali), Statul Român a aprobat - implicit, dar neîndoielnic – actul juridic de schimb efectuat de MApN cu G. Becali în 1999, și anume l-a ratificat conform art.1546 alin.2 C.civ. Ca urmare a ratificării (act juridic unilateral și irevocabil al titularului dreptului de proprietate), contractul de schimb din 4 iunie 1999 a dobândit deplină eficacitate și opozabilitate față de Statul Român, precum și față de co-contractant, fiind curățat cu efect retroactiv de orice viciu care ar fi existat la data încheierii sale. Acesta a devenit un contract pe deplin valabil, erga omnes. Altfel spus, ca urmare a acestei ratificări de către Statul Român, schimbul de terenuri săvârșit de MApN și G. Becali la 4 iunie 1999, schimb care include un teren proprietate de stat, este pe deplin legal, cu toate consecințele care decurg de aici atât pe planul dreptului civil, cât și al dreptului penal (subl.ns.VB).

II.6. Concluzia că Statul Român a înțeles să valideze (ratifice) schimbul de terenuri dintre MApN și G. Becali din iunie 1999 rezultă și din faptul că după doi ani de la validarea schimbului, prin HG nr.645 din 20 iunie 2002, Statul Român a înstrăinat terenul primit de la G. Becali în urma menționatului schimb către Consiliul Local al Comunei Ștefăneștii de Jos, jud. Ilfov. Altfel spus, Statul Român s-a comportat ca un adevărat proprietar al terenului respectiv, exercitând prerogativa dispoziției juridice (jus abutendi).” (subl.ns.VB).

În atare situație, a vorbi despre vreo nelegalitate a contractului de schimb de terenuri din 4 iunie 1999 este ridicol. Totul este perfect legal, indiferent dacă ne raportăm la fondul lucrurilor (că statul nu era proprietar al terenului dat la schimb) sau la aparență, lasă impresia că statul ar fi proprietar, dar, oricum examinăm situația, terenul nu face parte din domeniul public. (A se vedea Supra, nr.3, 3.1 și 3.2) ca urmare a intervenției Guvernului României pentru a omologa - a se citi ratifica – operațiunea juridică de schimb săvârșită de MApN cu G. Becali la 4 iunie 1999.

Deci, totul este legal, atât în civil, cât și în penal (penalul de fapt nu există).

Pentru dezvoltări, cu doctrină și practică judecătorească, a se vedea Notele Scrise, nr.VIII și Concluzii, pag.74 – 81.

12. Expertiza Papasteri este inutilă, nelegală și netemeinică

Parchetul reproșează instanței de fond că ignoră expertiza Papasteri, actele de control ale unor organe din MApN, precum și declarațiile unor martori.

12.1 Înainte de a răspunde acestor obiecții, trebuie discutată cu precădere, utilitatea acestei expertize.

Parchetul ignoră – cu superbie, probabil își imaginează, în realitate din lipsă de discernământ profesional sau din rea credință – că Statul Român nu a fost și nu putea fi proprietarul terenului dat la schimb de MApN, fie că ne raportăm la art.6 din Legea nr.139/1940 și la art.2 alin (1) lit.g din Legea nr.10/2001, fie că ne raportăm la art.6 din Legea nr.213/1998, din care cauză terenul nu putea face parte din domeniul public al statului.

Statul Român nu este – și nu poate fi – proprietarul terenului dat la schimb de MApN, întrucât rechizițiile efectuate în temeiul Legii nr.139/1940 și nerestituite sau pentru care nu s-au plătit compensații – ca cea din care provine terenul din Ferma Roșia dat la schimb - au fost declarate abuzive prin art.2 alin (1) lit.g din Legea nr.10/2001, deci nule, astfel că dreptul de folosință asupra terenului rechiziționat, ce s-ar fi transmis conform art.6 din Legea nr.139/40, a fost nimicit cu efect retroactiv (de la data rechiziției), statul devenind doar un simplu detentor precar al terenului.

Dacă ne raportăm la dispozițiile Legii nr.213/1998, art.6, un bun – în speță teren, rechiziționat în 1947 – pentru a deveni proprietate de stat trebuia să fie dobândit de stat în temeiul unui titlu valabil, conform cu Constituția, legile în vigoare la acea dată, și Convențiile internaționale la care România era parte. Or, în 1947, când a fost rechiziționat terenul dat la schimb de MApN, Statul Român nu putea dobândi decât un drept de folosință – așa cum statuează art.6 din Legea nr.139/1940 – drept de folosință care a fost însă nimicit retroactiv, prin Legea nr.10/2001, art.2 alin (1), lit.f ca o rechiziție abuzivă, așa cum am arătat mai sus.

În ambele ipoteze, deci, statul nu a devenit proprietar al terenului rechiziționat abuziv și pe cale de consecință, acest teren nu putea face parte din domeniul public al statului. Pentru dezvoltări, a se vedea supra, pct.3, pct.3.1. și pct.3.2.

Dar dacă Statul Român nu era proprietar al terenului dat la schimb de MApN, din care cauză terenul nu făcea parte din domeniul public al statului, pe de o parte, nu este necesar acordul guvernului pentru schimbul din 4 iunie 1999; pe de altă parte, statul nu avea cum să sufere vreo pagubă prin respectivul schimb, pentru că nu a pierdut nimic din ce era al său și, de aceea, nu poate pretinde nici despăgubiri. Eventual adevăratul proprietar ar putea formula pretenții la despăgubiri (până acum, însă, nu și-a manifestat o astfel de intenție).

După cum a precizat și Ministrul Justiției, prof. V. Stoica, la audierea din 9 aprilie 2013 în fața Înaltei Curți, „În situația în care o persoană vinde bunul altuia - în speță,

înstrăinarea bunului s-a realizat prin schimb, nu prin vânzare (dar în general schimbul se consideră o dublă vânzare) de către MAPN, în numele statului – nu se pune niciodată problema ca persoana care a vândut (înstrăinat – n.ns.) să sufere un prejudiciu" (pag.6 din Declarația de martor).

Dar Statul Român nu numai că nu a suferit nici un prejudiciu, ba chiar s-a îmbogățit fără justă cauză în urma schimbului, în detrimentul adevăratului proprietar al terenului, întrucât a primit cca 21 ha teren de la G. Becali (pe care l-a înregistrat în proprietate prin HG nr.1045/2000 și apoi, l-a înstrăinat prin HG nr.645/2002), nedând – la schimb – ceva ce-i aparținea cu titlu de proprietate, ci doar un bun asupra căruia avea doar calitatea de detentor precar (deci un bun al altuia). Pe de altă parte, Statul Român a ratificat schimbul de terenuri din 4 iunie 1999 – chiar dacă abuziv – prin HG nr.1045/2000 (dar nimeni nu a contestat în instanță, direct sau prin excepție, legalitatea acestei HG). A se vedea, pentru dezvoltări, supra, pct.11.

Dar dacă Statul Român nu a suferit nici un prejudiciu – deoarece nu era proprietarul terenului dat de MAPN la schimb – ce să evalueze expertul Papasteri? Nimicul nu are nevoie de evaluare pentru că e nimic (egal cu zero). De aceea am afirmat la început – și am demonstrat apoi – că expertiza Papasteri a fost și este inutilă și nu folosește din nici un punct de vedere solutionării procesului. Prejudiciul nu există, cel puțin până când adevăratul proprietar al terenului dat la schimb nu apare și ne arată el ce prejudiciu a suferit.

12.2. Parchetul evocă Raportul nr.A393/9 februarie 2001 al Direcției Audit din minister, care – reține Parchetul – afirmă că „nu s-a putut justifica nici oportunitatea și nici eficiența schimbului” și Raportul nr.A815/26 martie 2001 al aceleiași Direcții de Audit care, reține Parchetul, afirmă că PC Ștefănești nu a fost inclus în nici un plan, că SMG nu a găsit destinație pentru terenul preluat la schimb, că schimbul este nejustificat și neeficient atât din punctul de vedere al utilității militare, cât și economic. Mai mult, schimbul este lovit de nulitate, întrucât terenurile din domeniul public nu pot fi schimbate.

Ambele rapoarte de audit sunt mai curând rebuturi profesionale, decât acte care să poată fi folosite pentru a dovedi ceva, întocmite de ofițeri de „ață”, care ori nu știau lucruri esențiale sau le-au ignorat în mod deliberat. Astfel, autorii rapoartelor:

- nu știau că SMG a inclus în Programul de pregătire a teritoriului pentru apărare pentru anii 1997 – 2000 construirea unui Punct de Comandă la Ștefănești;
- nu știau că CSAT a aprobat la 17 ianuarie 1997 (prin Hot. nr.9/1997) construirea PC la Ștefănești;
- nu știau că hotărârea CSAT este obligatorie pentru MAPN, conform art.9 din Legea de organizare și funcționare a CSAT;

- nu știau că SMG a comunicat Direcției de construcții și domeniului militar hotărârea CSAT de construire a unui PC la Ștefănești și a cerut să se ia măsuri pentru punerea acesteia în aplicare;
- nu știau că SMG a stabilit, printr-un Raport din 30 martie 1999 că sunt necesare 100 ha pentru a se putea realiza PC Ștefănești;
- nu au înțeles că terenul necesar putea fi căutat numai în com. Ștefănești și alături de cazarma 916 Ștefănești, acolo unde PC a fost localizat de CSAT;
- nu știau că Statul Român nu este proprietar al terenurilor din Ferma Roșia și că nefiind proprietar, aceste terenuri nu puteau fi domeniu public al statului;
- nu știau că terenul dat la schimb de MAPN în 1999 era teren agricol, folosit doar în acest scop și că potrivit Legii nr.213/1998, Anexa 1 poziția 23 – numai terenurile folosite exclusiv pentru instrucție militară ar fi putut face parte din domeniul public al statului dacă statul ar fi fost proprietarul terenului;
- au rămas (autorii rapoartelor de audit) cu mentalitatea din regimul comunist și, ignorând destinația terenurilor din Ferma Roșia și calificările legale actuale, califică terenul dat la schimb de MAPN ca „teren cu destinație specială”.

S-ar mai putea arăta și alte aberații conținute de aceste rapoarte de audit, dar nu cred că este cazul să insistăm. Probabil că rapoartele au fost făcute la comandă, de ignoranți.

- Adresa nr.SG1374/19 martie 2002 către Primul ministru relevă dificultățile pe care le întâmpină ministerul din cauza restituirii terenurilor rechiziționate ilegal după război, a proceselor cu foștii proprietari și promisiunea MAPN de a lua măsuri pentru intabularea terenurilor în Cartea Funciară. Altfel spus, adresa nu are nicio legătură cu schimbul de terenuri din 4 iunie 1999.
- Declarațiile de martori evocate de Parchet (pag.21 – 23 din motivele de recurs), privind valoarea terenurilor schimbate, ele nu au legătură cu schimbul de terenuri din 1999, ci cu cel din 1996. Menționez doar că, tocmai pentru că gl Stănășilă fusese sesizat că sunt discuții privind valoarea terenurilor a dispus să se facă o expertiză de către un expert de pe lista Tribunalului București. Ceeace s-a și făcut, pentru ambele schimburi. Este important însă și ce spune col lorga: „la momentul la care s-a încheiat contractul de schimb, diferența de valoare nu era mare. Ulterior, însă, pe măsură ce piața imobiliară s-a dezvoltat, diferența aceasta s-a accentuat” (pag.3 din depoziția în fața Înaltei Curți, la fond).
- Că schimbul s-a făcut „în mare grabă”, este o altă afirmație fără vreun suport. Ce grabă a existat atunci când de la oferta din 28 august 1998 și până la schimb a trecut aproape un an (4 iunie 1999), timp în care au fost consultate

toate structurile interesate din MAPN și unele din afară – inclusiv Ministerul Justiției, Ministerul Agriculturii și Biroul local de experți? Și din momentul în care eu mi-am dat consimțământul (19 aprilie 1999) și până la semnarea contractului (4 iunie 1999) au trecut cca o lună și jumătate - pentru un contract ce se putea semna în 24 ore. Cum poate însemna aceasta vreo grabă din parte cuiva? Dacă ar fi fost vreo grabă, schimbul s-ar fi putut efectua înainte de intrarea în vigoare a Legii nr.213/1998, dată până la care conducerea MAPN aprecia singura ce terenuri sunt din domeniu public și care din cel privat, în temeiul art.4 și 5 din Legea nr.18/1991, fără vreun acord al guvernului. Dar pentru că nu a existat grabă, deși se știa ce urmează și că se va intra într-un alt regim juridic, cu exigențe superioare, s-au făcut – fără nici o grabă – toate verificările și calculele care ne interesau și când s-a considerat că totul corespunde s-a realizat schimbul.

12.3. Despre valoarea terenului dat la schimb de MAPN. Desigur că într-o logică juridică normală, ratificarea schimbului de către Statul Român, prin HG nr.1045/2000 (urmată de înstrăinarea terenului primit de la G. Becali doi ani mai târziu, prin HG nr.645/2002), ar face inutilă orice discuție despre valorile terenurilor schimbate. Statul Român, aparentul proprietar, a considerat bun schimbul, a fost de acord cu el și l-a confirmat (ratificat), cu consecința legală că nu mai poate fi pusă în discuție legalitatea sau oportunitatea acestui schimb și, tot astfel, o eventuală pagubă.

Dar pentru că logica juridică nu funcționează întotdeauna și pretutindeni, vom face unele sublinieri privind valoarea terenurilor schimbate, pentru a se vedea nu numai că s-a administrat o probă inutilă, pentru că Statul Român nu a suferit nici un prejudiciu, ci și greșit concepută și realizată.

Expertiza pentru evaluarea terenurilor schimbate a fost efectuată de dl Vasiloiu în februarie 1999, care a lucrat conform cu metodologia în vigoare și utilizată la acea dată de instanțele judecătorești, respectiv H.G. nr.834/1991. Biroul local de expertiză a fost de acord cu conținutul expertizei. Nimeni nu a semnalat vreo ilegalitate în modul de desfășurare a expertizei, a metodologiei de lucru sau a rezultatelor expertizei: nici Biroul local, nici părțile, nici Notarul public care a legalizat schimbul și nici măcar Parchetul, care doar și-a exprimat dezacordul cu ea fără a arăta vreun motiv. Este important de reținut și că această metodă de evaluare (prevăzută de HG nr.834/1991), era o metodă folosită în mod constant de către experții judiciari în acea perioadă (declarația expert Florentina Stan, pag.3). Mai mult, după cum precizează același expert (pag.3) „Chiar corpul experților judiciari recomandă utilizarea acestei metode atunci când nu existau informații despre tranzacții din zona supusă studiului”. Și, arată expertul Papasteri, numai în 2007 Corpul experților a cerut să nu se mai utilizeze această metodă de evaluare (pag.12 din

Declarația dată în fața Înaltei Instanțe). Altfel spus, metoda utilizată era și legală, și conformă cu practica experților judiciari din acea perioadă.

Parchetul a cerut o altfel de evaluare, după valoarea de circulație a terenurilor. Abstracție făcând de faptul că este o metodă de evaluare care nu se utiliza la data schimbului, dar pentru a o utiliza era necesar să existe elemente care să permită stabilirea valorii de circulație a terenurilor. Or, în 1999 – când s-a efectuat schimbul – astfel de elemente nu existau, pentru că nu exista o piață a terenurilor, așa cum arată toți experții consultați de Parchet. Astfel:

- expertiza administrată la Parchetul Militar (de către trei experți) arată argumentat că nu a existat o piață a terenurilor în 1999 și că nu se putea stabili valoarea de circulație a terenurilor schimbate (pag.111 – 115 din expertiză). Valoarea de circulație a terenurilor se stabilește în condiții de piață. „Întrucât, la noi în țară, nu exista în perioada 1990 – 2000 încă o piață funciară, evaluarea terenurilor se făcea în regim administrativ, astfel încât să se exprime în sistem unitar în întreaga țară.” (pag.32). Iar la concluzii, experții precizează că „**Determinarea cu exactitate a valorii de circulație pentru o tranzacție efectuată în urmă cu 7 – 9 ani nu este posibilă**” (pag.111). Pe de altă parte, cei trei experți arată că „Metodele de calcul utilizate (de Turcu și, respectiv Vasiloiu – nota ns) sunt frecvent folosite de experți în procesul de evaluare”;
- același punct de vedere este exprimat și de expertul Papasteri, care la pag.51, 81, 114, 146, dar și încă de vreo opt ori pe parcursul expertizei, afirmă ferm că din cauza inexistenței unei piețe a terenurilor lipsesc datele care să permită stabilirea retroactivă a valorii de circulație a terenurilor schimbate. „Este faza de cristalizare a pieței imobiliare, după mai bine de 6 ani de recesiune economică. Totuși, încă nu se poate vorbi de o piață activă, majoritatea tranzacțiilor se fac cu terenuri de dimensiuni mici, nu este suficientă informație între vânzător și cumpărător”.

Deci, este un consens între toți experții (3 + 1) că în anul 1999 nu exista o piață a terenurilor, că nu exista o valoare de piață pentru terenurile vândute / cumpărate și că stabilirea retroactivă, cu 7 – 9 ani în urmă, a valorii de circulație a terenurilor schimbate nu este posibilă.

Expertiza Papasteri este efectuată pe baza ofertelor vânzătorilor apărute în mass media (87% din date luate în calcul de expert) – a se vedea Răspunsul la rechizitoriu, pag.89 – 92 -, ceea ce, după cum expertul arată, exprimă așteptările vânzătorilor. Altfel spus,

expertiza este greșită, pentru că nu a avut elementele necesare pentru a face un astfel de calcul (în lipsa unei piețe a terenurilor). Expertiza Papasteri este greșită și pentru că:

- terenurile schimbate erau ambele agricole, ceea ce ar fi trebuit să atragă pentru evaluare o metodă specifică (cum ar fi valoarea producției pe an);
- dintre mai multe metode de evaluare posibile se reține una pe care o corectează cu un coeficient dat de prudentă (?!), pe care îl aplică și îl manevrează după bunul său plac, adică arbitrar;
- se fac referiri și declară că se aplică standardele ANEVAR, uitând că ANEVAR-ul face doar recomandări, în timp ce legea – în speță HG nr. 834/1991 – pe care practica judecătorească și statul le-au aplicat și ulterior anului 1999 – era obligatoriu de respectat;
- este introdus în discuție și HG nr. 746/1991, deși această HG are obiective limitate de reglementare, pentru stabilirea valorii de patrimoniu a unor terenuri arabile, și care, conform art. 2 din HG nu-și pot găsi aplicație la vânzări – cumpărări de terenuri sau la alte modalități de înstrăinare a lor;
- nu se ține seama de toate facilitățile pe care le prezintă terenul din Ștefănești, după cum nu se ține seama nici de dezavantajele terenului dat la schimb de MAPN.

Dar expertul nu a ținut seama nici de interesul special, respectiv de valoarea specială pentru MAPN a terenurilor pe care le-a primit de la G. Becali. Această valoare de investiție sau valoare subiectivă a unei proprietăți poate fi mai mare sau mai mică decât valoarea de piață a acelei proprietăți. Această valoare specială poate fi atribuită unei proprietăți datorită amplasamentului. (vezi Expertiza I. Popescu, V. Niță și Fl. Stan, pag. 77 – 78). Și, mai arată experții (pag. 87), **valoarea specială dintr-o tranzacție, în multe situații poate afecta prețurile și chiar să genereze tranzacții de natură diferită de piață.**

În această situație se află terenul din Ștefănești, situat lângă cazarma 916 (plus cca 35 ha) pe care MAPN le avea acolo și care constituiau o bază de pornire pentru atingerea celor cca 100 ha, arătate de Statul Major General ca necesare pentru construirea Punctului de Comandă aprobat de CSAT și localizat la Ștefănești. În acest sens este și precizarea Șefului Statului Major General al Armatei Române, care prin scrisoarea din 3 martie 2005 (nr. L/1994) arată că „schimburile de terenuri s-au efectuat pentru extinderea perimetrului cazarmii 916 București – Ștefăneștii de Jos, inclus în Programul de Pregătire Operativă a Teritoriului pentru Apărare în perioada 1997 – 2000, aprobat de CSAT cu hotărârea nr. 9 din 17 ianuarie 1997.”

Ne referim în acest context și la precizările pe care le-a făcut gl. Mincu, fost Șef al Statului major al trupelor de transmisiuni (1988 – 2002) și component al echipei de

planificare a conducerii strategice a Armatei Române la pace, criză și război, precizări potrivit cărora existența în apropierea celor două cazărmi de la Ștefănești a Fortului, înzestrat, în perioada 1952 – 2000, cu echipamente de comunicații radio, telegrafie, telefonie era pregătit pentru a deveni un punct de comandă strategic. De aceea a și fost inclus în Programul de pregătire a teritoriului pentru apărare și pentru care s-au solicitat în continuare alte dotări (unele s-au și realizat în apropiere). Numai pentru condițiile de trai și subzistență a personalului nu se făcuseră modernizări. Fortul era și acoperit de o gospodărire agro-zootehnică și se mai preconiza, construirea unei case de oaspeti pentru mascare.

Reamintim, în acest context, că Raportul de expertiză nu a ținut seama nici de toate facilitățile pe care le prezenta terenul primit la schimb de la G. Becali, cum ar fi, pe lângă cele relatate de gl Mincu, rețelele telefonice, alimentarea cu apă (puțuri de mare adâncime), pânza freatică la circa 5 metri – toate construite și întreținute de MApN –, zonă în care pe o rază de 10 – 12 km nu era amplasat nici un obiectiv de importanță majoră, că MApN deținea în această zonă două obiective militare, cu terenuri în suprafață de cca 35 ha și că zona era străbătută de șosele practicabile în tot timpul anului, surse de energie electrică și gaze, iar în subsol construcții, inclusiv îngropate, ce puteau fi folosite. Vegetația existentă oferea și ea posibilități naturale de mascare. Dar expertul nu a ținut seama nici de plasamentul terenului MApN din zona Băneasa, aflat pe culoarul de decolare a avioanelor de pe aeroportul Băneasa, producătoare de zgomot mare.

Toate aceste elemente, ținând de valoarea specială a terenului primit de la G. Becali, duc la alte concluzii decât cele reținute eronat prin expertiză. Dar valoarea specială pentru MApN a terenului oferit de G. Becali, și care a fost esențială pentru efectuarea schimbului, nu exclude stabilirea prețului de circulație a unui teren (alte obstacole se opun, în primul rând lipsa unei piețe a terenurilor). Din acest punct de vedere declarația expertului, la audierea din aprilie 2013, că nu trebuia să țină seama de interesul special al MApN pentru terenul de lângă Cazarma 916 primit de la G. Becali este un neadevăr. În Raportul de expertiză, când discuta metodologia de lucru se arată eventuale „corecții de comparație”, printre care posibile „condiții de vânzare 3” (pag.49 din Raport); iar la subsol, în Nota 3 expertul explica: „Cuantificarea costurilor de vânzare speciale (interesul special al cumpărătorului sau, din contră, vânzarea forțată din partea vânzătorului ș.a.m.d.)”. Din păcate, expertul a uitat ce a promis la pag.49 și nu a ținut seama de interesul special al cumpărătorului pentru terenul din Ștefănești. De ce oare? Și, mai ales, de ce se dezice de propria expertiză, invocând un neadevăr în legătură cu interesul special al MApN?

Interesul special este însă evidențiat și de Șeful Statului Major al Armatei Române, prin Scrisoarea nr.L/1994 din 3 martie 2005 când arată că „schimbul de terenuri s-a efectuat pentru extinderea perimetrului Cazărmii 916 București – Ștefăneștii de Jos, inclus în Programul de pregătire operativă a teritoriului pentru apărare în perioada 1997 – 2000, aprobat de CSAT cu Hotărârea nr.9 din 17 ianuarie 1997. Expertul Papasteri nu vrea să vadă însă existența interesului special al Armatei Române pentru a face acest schimb de terenuri, deși evocat în Nota 3 de la subsolul pag.49 din Raport, și de care se dezice acum, cu o totală rea credință.

Expertiza efectuată din dispoziția Parchetului Militar de pe lângă ICCJ are un punct de vedere constant în sensul susținerilor noastre, și ultima concluzie pe care o trage este: „5. Ca urmare a informațiilor obținute de la organul de urmărire penală privind intenția Ministerului Apărării Naționale de a construi un obiectiv cu caracter militar pe terenul ce a făcut obiectul schimburilor se poate asocia valorii terenurilor noțiunea de „valoare specială”. (subl. ns.)

Oricum, este ciudat și neprofesionist modul de comportare al expertului Papasteri care, pe de o parte afirmă în mod repetat – și în concordanță cu ceilalți trei experți – că în anul 1999 nu exista o piață a terenurilor și, din această cauză nu se poate stabili valoarea de circulație a terenurilor schimbate – valoare pe care totuși, în mod abuziv și incorect, o stabilește preponderent (87% din date) pe baza ofertelor vânzătorilor, care exprimă așteptările acestora – iar, pe de altă parte, nu ține seama nici de interesul special – pe care afirmă că-l va lua în considerație – al MAPN pentru terenul de la Ștefănești, și nici de toate facilitățile pe care acesta le deținea, ajungând astfel, și din această perspectivă, la evaluări greșite (1 la 10).

12.4. Practica guvernamentală. Mai semnalăm că criteriile prevăzute de HG nr.834/1991 pentru evaluarea terenurilor statului, folosite în expertiză, au fost aplicate constant de Guvernul României atunci când au fost înstrăinate terenuri proprietate de stat sau ale societăților comerciale cu capital de stat. Am indicat – reamintesc – HG nr.1333/27 decembrie 2001, adoptată după schimbul de terenuri din speță, publicată în Monitorul Oficial nr.37/21 ianuarie 2002, depusă la dosar. Mai sunt și alte HG în același sens. Iar dacă aceste criterii sunt bune pentru Stat atunci când se fac operațiuni comerciale, ele sunt cu atât mai mult bune când în discuție nu sunt operațiuni comerciale, ca în speță (MAPN nefăcând comerț cu terenurile agricole, ci urmărind să-și rezolve o problemă privind pregătirea armatei și a teritoriului pentru apărarea țării). Parchetul ignoră însă practica Guvernului României, fără nici o explicație, după cum ignoră și practica judecătorească. Pur și simplu așa vrea. Nu contează nici că era o metodă legală „folosită în mod constant de către experții judiciari în acea perioadă” (Stan Florentina, pag.3 din depoziție) și chiar recomandată de Corpul experților judiciari.

Concluzii: a) De vreme ce Statul Român nu a fost – și nici nu putea fi – proprietar al terenului dat la schimb de MAPN (din care cauză terenul nu putea face parte nici din domeniul public al statului) expertiza prin care s-a încercat să se demonstreze că un act juridic săvârșit de terțe persoane (MAPN și G. Becali) ar fi putut să prejudicieze statul este inutilă: cel care nu a dat sau căruia nu i s-a luat ceva ce era al său nu are cum să fie prejudiciat. Numai adevăratul proprietar al terenului poate evoca și revendica un eventual prejudiciu;

b) Statul nu numai că nu a fost prejudiciat, dar chiar s-a îmbogățit fără justă cauză în dauna proprietarului, însușindu-și terenul dat la schimb de G. Becali și care trebuia să-i revină adevăratului proprietar;

c) Prejudiciul calculat de expertiză este incorect, pentru că nu ține seama nici de modul de evaluare practicat de instanțele judecătorești, dar și de Guvernul României (prin aplicarea HG nr.834/1991), și nici de datele reale ale terenurilor, inclusiv de interesul special al MAPN.

13. Am fost ministru civil

Eu nu sunt militar de profesie și am fost **ministru civil**, iar pentru toate lucrările privind Armata Română și Ministerul Apărării beneficiam de expertiza unui aparat preponderent militar, format din specialiști în diferite domenii de interes pentru armată. Iar dacă propunerea pentru construirea obiectivului PC Ștefănești (aprobată de CSAT) a fost rodul gândirii și aprecierii exclusiv a SMG, conform art. 30 din Legea nr. 73/1995, construirea efectivă a respectivului obiectiv revenea **Ministerului Apărării**, conform art. 33 din Legea nr. 73/1995.

Întreaga activitate pregătitoare pentru schimbul de terenuri – identificarea terenului ce urma să fie primit, adecvarea acestuia la destinația preconizată (PC) din toate punctele de vedere (compoziție sol, distanță de pânza freatică, posibilitate de protecție/mascare, legătura cu terenul pe care MAPN îl avea deja acolo (cca 35 ha), corelarea cu dotările tehnice existente și posibilități de completare și extindere etc, etc – cu consultarea de către Direcția Construcții și Domenii Militare a tuturor celor interesați din minister, dar și din afara ministerului, cum ar fi Biroul Local de Expertize pentru evaluarea terenurilor, inclusiv a unor structuri care nu erau obligatorii a fi consultate (Ministerul Justiției, Ministerul Agriculturii) s-a făcut de aparatul Ministerului Apărării, fără participarea mea (numai cu acordul meu de principiu), pentru ca în final, cu toate avizele, să mi se propună schimbul de terenuri și să mi se ceară acordul (aprobarea).

În atare situație, ținând seama de propunerea SMG pentru PC Ștefănești și aprobarea CSAT prin Hotărârea nr.9/1997 – **obligatorie pentru minister** – dar ținând seama și de calificarea celor care au pregătit lucrarea și care era de natură să ducă la

realizarea unui obiectiv militar aprobat de CSAT pentru perioada 1997 – 2000, aveam eu calificarea necesară să spun că nu era bine sau că nu era oportun să facem acest schimb? Puteam eu să contrazic ceea ce propusese organul cel mai calificat al Armatei Române (SMG) să se realizeze și asupra căruia exista și aprobarea obligatorie pentru minister a CSAT, iar specialiștii din minister mi-au arătat ce este necesar să se facă (schimbul de terenuri) pentru a începe realizarea PC Ștefănești? De altfel și SMG a arătat (Adresa din 3 martie 2005) că prima lucrare ce trebuia realizată era schimbul de terenuri, pentru a ști „în primul rând terenul unde urma să fiinteze acesta”.

Dar dacă o astfel de lucrare – întocmită de specialiști din MApN, pe baza propunerii SMG și a aprobării CSAT – pune și problema unei răspunderi pentru că s-a făcut acest schimb (deși până acum nu s-a arătat a fi ceva ilegal în acest schimb și/sau ceva neoportun), localizarea acestei răspunderi are a fi făcută la nivelul ministrului care doar a fost de acord cu ceea ce i s-a propus (a cărei fundamentare și propunere de schimb de terenuri este opera altora, specialiști în materie) și a căruia aprobare de către CSAT o făcea obligatorie pentru MApN?

În acest fel este construit Rechizitoriul, dar el nu este în concordanță nici cu **ideea de participare**, nici cu cea de **cauzalitate** la realizarea schimbului de terenuri, dar nici cu **săvârșirea a ceva ilegal**, pentru că (așa cum am arătat) terenul dat la schimb de MApN nu era proprietatea Statului Român, cu privire la care statul era doar un **detentor precar**, astfel că nu era necesară o hotărâre a Guvernului României (abstracție făcând de faptul că statul a ratificat schimbul de terenuri).

A considera vinovat pe cel care a consimțit la un schimb de terenuri necesar armatei pentru a realiza un Punct de comandă, schimb organizat și propus ministrului civil de specialiștii militari din MApN, înseamnă a se ignora atât specificul ministerului (care este militar), cât și poziția ministrului (civil), ținut potrivit art.33 din Legea nr.73/1995 să pună în aplicare Hotărârea CSAT din 17 ianuarie 1997, că expertiza pentru a aprecia adecvarea terenului din Ștefănești ce urma a fi primit la schimb de MApN aparținea, în exclusivitate, structurilor din minister și militarilor care au lucrat pentru finalizarea schimbului – în care sens au făcut în final propunerea din aprilie 1999 – și că ministrul, fată de temeiul și consensul celor care-i propuneau acceptarea schimbului, nu avea justificări pentru a se opune. Altfel spus, nu are nicio culpă (nemaivorbind de punctul de vedere al Biroului local de expertize, a Ministerului Justiției etc., etc.).

De altfel, reamintesc, acest schimb nu a prejudiciat Statul Român sau MApN, ci doar adevăratul proprietar al terenului, și că statul a fost singurul care a câștigat (și-a însușit, abuziv terenul primit de la G. Becali la schimb, pentru care statul nu a dat nimic din ce era al său) îmbogățindu-se în acest fel fără justă cauză, în detrimentul adevăratului proprietar.

14. Categoriile de participanți la „operațiunea PC Ștefănești”

Parchetul a refuzat să se oprească asupra categoriilor de participanți la „operațiunea Punctul de Comandă Ștefănești”. Acestea sunt: a) persoanele care au propus construirea acestui Punct de Comandă, b) persoanele care au aprobat propunerea și c) persoanele care au executat sau au încercat să execute, măcar parțial, respectivul obiectiv militar, și soarta fiecărei categorii de participanți în cadrul acestei anchete. Acestor trei categorii de persoane li s-a rezervat un regim diferit în cadrul anchetei, din rațiuni greu de explicat. Astfel:

a) Din prima categorie de persoane fac parte persoane din Statul Major General, singura structură care legal putea decide, conform art. 30 din Legea nr. 73/1995, includerea obiectivului militar (PC Ștefănești) în Programul de Pregătire a Teritoriului pentru Apărare. PC Ștefănești a fost inclus în Program exclusiv de SMG, la propunerea Statului Major al Trupelor de Uscaț, însoțită de Directia Operații din SMG. Necesitatea unui astfel de Punct de Comandă este veche și el a mai fost localizat la Ștefănești și aprobat de CSAT, în 1991, dar nu s-a realizat din lipsă de fonduri.

b) Aprobarea propunerii de a se construi Punctul de Comandă Ștefănești a fost dată de Consiliul Suprem de Apărare al Țării (CSAT) la 17 ianuarie 1997, prin Hotărârea nr. 9/ 1997. Este a doua categorie de persoane care a participat la operațiunea PC Ștefănești. Parchetul crede că poate cenzura o decizie a CSAT pe motiv de oportunitate, dar fără arătarea vreunui motiv, întrucât nu-i place – altceva nu invocă - unde CSAT a localizat un PC pentru trupele de uscaț. El ignoră în acest mod propria incompetență în materie, inclusiv procedura după care se ajunge la conturarea unei astfel de propuneri, aprobarea și executarea ei. Dar mai ales Parchetul ignoră că dacă el poate – în anumite limite – discuta legalitatea unei propuneri și aprobarea ei, nu are nicio competență legală pentru a pune în discuție oportunitatea ei. **Aceasta – oportunitatea – aparține numai factorului politic (nu Parchetului)**. Respectivul „cenzor” ignoră **obligativitatea deciziei luate de CSAT, conform art. 9 din Legea nr. 39/1990, text legal expres și imperativ**.

Întrebarea firească care se pune în această situație este de ce nu a fost audiat întregul CSAT, să se vadă de ce a fost luată această hotărâre (de localizare a PC la Ștefănești), pentru că altfel, conform legii – care e obligatorie pentru toți, inclusiv Parchet – hotărârea CSAT exista și era obligatorie pentru M.Ap.N și ministrul apărării din anii 1997 – 1999, și trebuia pusă în aplicare.

Altfel, nu se înțelege, de ce cei care au decis greșit – în opinia Parchetului - nu sunt trași la răspundere (nici măcar nu sunt audiați, în modul cel mai nevinovat, pentru a da explicații asupra deciziei luate);

c) Ajungem acum la **cea de-a treia categorie de persoane, a celor care au încercat să pună în executare propunerea** celor de la lit. a) de mai sus și hotărârea celor de la lit. b) de mai sus. În această categorie intră **persoane din SMG**, care în martie 1997 au comunicat Direcției de Construcții și Domenii Militare hotărârile CSAT din 17 ianuarie 1997, cu ordinul de a se lua măsuri pentru punerea în aplicare – inclusiv Punctul de Comandă Ștefănești – precum și persoane din SMG care au cerut să se găsească terenuri la Ștefănești, pentru a se atinge cota de cca 100 ha teren compact necesar realizării obiectivului militar preconizat, persoane din Direcția Construcții și Domenii Militare care au examinat, avizat și evaluat posibilitățile de schimb, persoane din alte structuri din Minister, cum ar fi Direcția Legislație și Contencios sau Secretarul General al Ministerului ori din Statul Major al Aviației, dar și persoane din afară, din Biroul Local de Expertize, poate și din Ministerul Justiției și Ministerul Agriculturii. Îl includem, evident, și pe Ministrul Apărării Naționale în acel moment.

Dar dacă persoanele care au propus conform legii și, tot astfel, persoanele care tot conform legii au aprobat propunerea de construire a unui obiectiv militar (Punctul de Comandă) la Ștefănești, adică cei din Statul Major General, care au făcut propunerea, precum și Președintele României care împreună cu tot Consiliul Suprem de Apărare a Țării, care a aprobat propunerea de a se construi PC la Ștefănești în anii 1997 – 2000, nu au a răspunde penal pentru ceea ce au făcut (pentru că, într-adevăr, nu au făcut ceva cu conotații penale), de ce persoanele care s-au preocupat de punerea în aplicare a Hotărârii CSAT din 17 ianuarie 1997, adică să realizeze Punctul de Comandă Ștefănești să fie trase la răspundere penală? Pentru că, așa cum am mai spus, există o legătură de cauzalitate între activitatea acestor categorii de persoane, iar hotărârea CSAT din 17 ianuarie 1997 de a se construi Punctul de Comandă Ștefănești era obligatorie pentru MAPN și trebuia pusă în aplicare. După cum terenuri pentru a se atinge suprafața de 100 ha, cerută de Statul Major General la 30 martie 1999, nu puteau fi căutate și găsite decât la Ștefănești, lângă Cazarma 916 de acolo și unde existau deja cca 35 ha teren (din cele 100 ha necesare). De unde și interesul special al MAPN, de care s-a vorbit. Iar acolo avea teren și era dispus să înstrăineze doar G. Becali. Altfel spus, unul legal propune, altul legal aprobă, iar cel de-al treilea, obligat și el legal să

execute o decizie legală, să tragă ponoase penale. Nu cred că acesta poate fi sensul dispozițiilor din legea penală română.

Victor BABIUC

6 mai 2013

Anexe:

1. Raport de prezentare a proiectului Programului de pregătire a teritoriului pentru apărare pentru perioada 1997 – 2000;
2. Hotărârea CSAT nr.9/17 ianuarie 1997 pentru aprobarea Programului de pregătire operativă a teritoriului pentru apărare în perioada 1997 – 2000;
3. Scrisoarea MApN – Direcția Construcții și Domenii Militare nr.A0791/24.03.1997;
4. Scrisoarea SMG nr.L/1994 din 03 martie 2005;
5. Scrisoarea SMG – Direcția Operații nr.D/4638/30.06.2005;
6. Adeverința MApN – Direcția Domenii și Infrastructuri nr.IG/4368 din 30 martie 2009;
7. Adeverința MApN – Direcția Domenii și Infrastructuri nr.A1036 din 02 februarie 2007;
8. Avizul Direcției Legistivă și Contencios nr.DLC 476/10 noiembrie 1998.